

Ze duwt de deuren open, de warmte in. In de ruimte er naast wachten kinderen van de tweede kleuterklas op de schoolarts. «Ik zou graag mee op reportage gaan naar een Centrum voor Leerlingenbegeleiding (CLB)», had Elke Van den Broeck, mama van Dario (10), aan Klasse voor Ouders geschreven. «Honderden kinderen en zoveel problemen. Werken daar misschien duizendpoten of beter miljoenpoten?» Vandaag draait Elke mee op het CLB. Of ze alle poten geteld krijgt?

«Kinderen zijn geen dossiers»

«We werken hier met 20 mensen maar niet iedereen werkt voltijs», zegt Hilde Peeters, die het CLB coördineert. «We bedienen 20 scholen en 8 500 leerlingen.

Gelukkig hebben die niet allemaal een probleem», lacht ze. Hilde leidt Elke snel even rond in het CLB. Een huis met veel licht en kamers, een infothek, test-o-theek, thematheek, kleedzaal, dokterskabinet. En ruimte voor overleg. Buiten groeien de eerste katjes aan de boom.

De school is op tien minuutjes stappen van het CLB, maar Nele neemt de auto. Dom, vindt ze, maar ze wijst naar haar boekentas. Dertien dossiers. Te zwaar. Nele Deblieck is maatschappelijk werker en begeleidt o.a. de eerste graad van het secundair onderwijs in een TSO-BSO-school. Vanmorgen heeft ze spreekuur voor de leerlingen. Er zitten meer dossiers in haar boekentas dan echt nodig. «Je weet maar nooit dat iemand afwezig is», lacht ze. Nele controleert haar brievenbus en gaat naar haar lokaaltje op school. «Voor de gesprekken moeten jullie wel even de gang op», zegt ze. «Ik ben vaak een vertrouwenspersoon voor de leerlingen, net als de vertrouwensleerkrachten van de school.» Jawel, een CLB-medewerker heeft een beroepscode. Of ouders dan toch het dossier van hun kinderen

mogen inkijken, wil Elke nog snel weten. «Echt het dossier inkijken en alles lezen zoals het er staat, dat kan niet. Maar ouders hebben wel het recht op een samenvatting en op testresultaten.» Vandaag ruikt de school naar brood. «Je kan het op de bakkersafdeling gaan kopen voor één euro», lacht Nele. «Tot straks.»

De rij wachtende leerlingen aan de lerarenkamer lost moeizaam op. Het is pauze op school. «Ik probeer dan telkens in de lerarenkamer te zijn. Zo kunnen die mij ook aanspreken over mogelijke problemen», zegt Nele. «Natuurlijk zijn er elke week ook leerlingenbesprekingen op school. Daar zitten dan de graadcoördinator, de leerlingenbegeleider, de directeur en tuchtcoördinator. Ik ben er ook. Zo houd je de vinger aan de pols.»

Elke: «Welke problemen krijg je te horen tijdens zo'n spreekuur?»

Nele Deblieck: «Dat is heel divers. Een jongen heeft een gedragscontract gekregen van de school en gaat niet altijd akkoord met de sancties die hij krijgt. Een meisje voelt zich niet goed en krast zich in de armen met een breekmes. Een andere jongen leeft thuis met een ouder met psychiatrische problemen. Dit zijn maar enkele voorbeelden.»

Elke: «Voel jij je genoeg opgeleid om al die problemen aan te kunnen?»

Nele Deblieck: «Met mijn opleiding als maatschappelijk werker kom ik er duidelijk niet. Ik ben dan misschien wel het aanspreekpunt voor de eerste graad, maar eigenlijk is er een team binnen het CLB waarop ik kan terugvallen. Er is een pedagoog die mee de school begeleidt, een schoolarts en een verpleegkundige. Dat overleg is belangrijk, maar natuurlijk leer je al doende. Binnen het CLB hebben we duidelijke afspraken over bijscholing. We moeten er minimaal drie en maximaal tien volgen per jaar. Onze coördinator bekijkt samen met ons welke vorming ons CLB het meest nodig heeft. Als ik op zo'n studiedag geweest ben word ik verwacht mijn wetenschap even te delen met de anderen. Je moet als CLB-medewerker je grenzen kennen. Als het CLB niet meer kan helpen, schakelen we andere specialisten in. Elk CLB heeft een netwerk: van opvang van drugproblemen over logopedisten tot geestelijke gezondheidszorg.»

Aan tafel. De broodjeszaak een paar straten verder doet duidelijk goede zaken met het CLB. Ann Florizoone is gehaast. «We rijden naar het eind van de wereld, zijn jullie klaar?» Elke duikt mee in haar Peugeot. Die heet 'Partner'. Zal wel geen toeval zijn. Ann is pedagoog, gespecialiseerd in

Mama Elke Van den Broeck: «Moeten CLB-mensen alles kunnen?»

© Lieve van Assche

ouders op reportage

WAT DOET EEN CLB?

Elke ging een dag op stap met een maatschappelijk werker en een pedagoog van het Centrum voor Leerlingenbegeleiding (CLB). Maar op het CLB werken nog andere vakmensen met hun eigen specialiteit: een arts, verpleegkundige, psychologen... Elke school heeft een vaste CLB-medewerker. Daar kunnen ouders en leerkrachten terecht. Die CLB-medewerker werkt nooit alleen, maar kan altijd terugvallen op zijn CLB-team van vakmensen. «Ouders vergeten wel eens dat ze ook zelf contact kunnen opnemen met het CLB», zegt Elke. Waarvoor kunnen ze terecht op het CLB?

- voor leerproblemen, problemen met studiemethode (leren en studeren)
- voor vragen over studiekeuze of schoolkeuze (schoolloopbaanbegeleiding)
- bij probleemgedrag: faalangst, agressief gedrag, pestproblemen (psychisch en sociaal functioneren)
- met vragen over inenting, gezonde voeding, verslaving (preventieve gezondheidszorg)

Meer artikels over het CLB vind je op www.klasse.be/dossier/clb, meer info over de werking, adressen etc... op www.ond.vlaanderen.be/clb Een gratis brochure over het CLB kan je opvragen bij de dienst publicaties - tel. 02 553 66 53 - onderwijspublicaties@vlaanderen.be

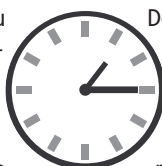
Elke Van den Broeck ging mee op reportage naar het CLB-Kempens, vestiging Hoogstraten. Wil jij graag mee met een redacteur van Klasse voor Ouders? Kies zelf je reportage: een dagje in de kleuterklas, op de hielen van een zorgcoördinator, mee met de poetsvrouw, in de schoolbus of in het atelier van de praktijkleerkracht. Het kan allemaal. Aarzel niet en schrijf of mail jouw voorstel naar: Klasse voor Ouders (Mee op reportage) - Koning Albert II-laan 15 - 1210 Brussel - redactie.ouders@klasse.be

leerstoornissen. Ze begeleidt vijf basisscholen en kan haar auto daarbij best gebruiken. Het einde van de wereld is vandaag een school aan de Nederlandse grens: Meersel Dreef. «Sorry dat jullie er vanmorgen niet bij konden zijn. Ik hou mijn vrijdagmorgen vrij voor gesprekken met ouders. Vaak nodig ik ze zelf uit. Het zijn niet altijd gemakkelijke gesprekken: kinderen waarbij we een leerstoornis vermoeden, kleuters waarvan we denken dat ze niet schoolrijp zijn en waarvan we twijfelen of ze wel het eerste leerjaar aankunnen...»

Elke: «Heb jij het gevoel dat er nu meer kinderen zijn met leerstoornissen dan vroeger?»

Ann Florizoone: «Waar-schijnlijk niet. We hebben er wel meer aandacht voor en we hebben er nu ook woorden voor: ADHD, autisme, dyslexie, dyscalculie. Vroeger deed ik veel individueel onderzoek naar die problemen. Ik deed een reken- of taaltest om te kijken hoe ver kinderen stonden. Nu zijn steeds meer leerkrachten ook aardig onderlegd als het op leerproblemen aankomt. Soms testen ze zelf en zijn wij er om de resultaten te interpreteren en daar waar nodig samen een behandlungsplan op te stellen. Zo heb ik ook meer tijd om in de klas te gaan kijken hoe kinderen functioneren. En regelmatig zitten

we met de zorgcoördinator en leerkracht samen rond de tafel om de aanpak van kinderen te bespreken.»

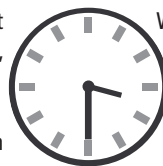
De stoelen staan omgekeerd op tafel in de eetzaal van basisschool in Meersel Dreef. Ook voor hen is het bijna weekend. Samen met juf Grietje van het zesde leerjaar maakt Ann de ruimte klaar. Van-

daag speelt ze met de leerlingen van het zesde leerjaar een studiekeuzespel. Sam, Frits, Sylvie en de andere kinderen van de zesde klas spelen het spel met gretigheid. «De tijd van de PMS-testen die voorspelden welke studierichting kinderen aankunnen is voorbij. Het is onze taak als CLB-medewerker om kinderen, ouders en leerkrachten te ondersteunen bij een goede studiekeuze van de kinderen. Die keuze moeten ze zelf maken. Wij begeleiden.»

Elke: «Leerstoornissen, studiekeuzebegeleiding, schoolrijpheid... Zoveel dat op jullie afkomt. Groeit dat niet vlug boven jullie hoofd? Hoe houden jullie dat vol?»

Ann Florizoone: «Als je een goeie band hebt met collega's valt het allemaal best mee. Ik heb veel overleg met mijn teamgenoten. We kunnen

als CLB-medewerker niet alles weten. Dat moet ook niet. Maar we moeten wel bereid zijn om mee te zoeken naar oplossingen. Ouders willen vaak dat we met kant-en-klare oplossingen komen. Die zijn er niet. En soms voel je dat ze al met een negatieve ingesteldheid naar een CLB-medewerker komen. Ze hebben een verhaal gehoord van wat met een kind is foutgelopen en dat is dan de schuld van het CLB.»

We zitten terug in de 'Partner'. «Ik heb nog wat papierwerk», zegt Ann. «Elk gesprek, elk initiatief moet in het leerlingendossier komen. Dat dossier is er ook voor mijn collega's en volgt het kind zijn carrière lang. Ook als het van school verandert. Natuurlijk is een kind meer dan een dossier.»

De CLB-deuren sluiten achter Elkes rug. Voor haar toch. Straks komen nog enkele ouders op gesprek. «Misschien verwachten we te snel een kant-en-klare oplossing voor problemen met onze kinderen», zegt Elke. «Ik heb wel gezien dat het CLB daar niet kan voor zorgen. Niemand kan dat. Ook geen miljoenenpoten.»